

Πρώτο κεντρικό ερώτημα: ήταν η λύση που ακολούθησε η Κυβέρνηση η ενδεδειγμένη ή θα έπρεπε να συλληφθεί αμέσως ο Οτσαλάν και να δημοσιοποιηθεί η παραμονή του στην Ελλάδα; Η απάντηση στο δίλημμα αυτό προϋποθέτει προηγούμενη απάντηση στο ερώτημα ποιοό θα ήταν το κόστος αυτής της επιλογής;

Η ευθεία απάντηση: απροσδιόριστο και εκ των υστέρων, μετά τα γεγονότα, δεν μπορεί ο οποιοσδήποτε να λέγει ότι θα ήταν μικρό. Το πιθανότερο είναι ότι θα ήταν πολύ μεγαλύτερο. Η παραμονή του Οτσαλάν στην Ελλάδα θα «κουρδοποιούσε» την ελληνική πολιτική ζωή και εξωτερική πολιτική. ~~Θα μπορούσε να οδηγήσει σε πόλεμο με τη Τουρκία, μπορεί να οδηγούσε σε ρήξη των~~ ^{επικοινωνιών} ~~σχέσεών μας με άλλες χώρες μέσα και έξω από την Ευρώπη.~~ Το κουρδικό θα γινόταν έτσι το κεντρικό θέμα της εξωτερικής πολιτικής, «θέμα ίσως πολέμου ή ειρήνης» για τη χώρα. Καθημερινά συνειδητοποιείται τώρα πόσο λάθος θα ήταν η χορήγηση ασύλου στον Οτσαλάν.

Και ερωτώ μια τέτοια εξέλιξη δεν θα αποτελούσε στρατηγικό λάθος για την Ελλάδα; Το κουρδικό δεν είναι το κεντρικό θέμα της εξωτερικής πολιτικής. Ούτε θα μπορούσε να γίνει. Αν κάναμε κάτι τέτοιο θα έπρεπε να εγκαταλείψουμε ή να βάλουμε σε δεύτερη μοίρα τους κεντρικούς, στρατηγικούς μας στόχους για ισχυρή Ελλάδα, ~~ευημερία~~ δημοκρατική, προοδευτική, σύγχρονη, Θα έπρεπε να διακυβεύσουμε ίσως και την προοπτική της ΟΝΕ και τη θέση μας στην Ευρώπη και την ανασυγκρότηση του κράτους και το ρόλο μας στα Βαλκάνια και τις σχέσεις ^{με} ~~και~~ κύρος ^{μας} στο διεθνές σύστημα. Ακόμη και η μάχη για τους πόρους της Agenda 2000 θα δινόταν από χειρότερη θέση.

Ερωτώ κάθε καλόπιστο Έλληνα: η Ελλάδα θα έπρεπε να μπει σ' αυτή τη περιπέτεια; Όποιος ανεύθυνα λέγει ναι,

τότε θα πρέπει να εξηγήσει ^{στα όχθρα} στον ελληνικό λαό το κόστος και συνέπειες των επιλογών αυτών.

Για τους λόγους αυτούς επιλέξαμε την στρατηγική της «ανθρωπιστικής συμπαράστασης». Ατυχώς στην προσπάθειά μας αυτή, και ανεξάρτητα από οποιαδήποτε λάθη δεν μας βοήθησε ο ίδιος ο Οτσαλάν, ούτε στάθηκαν όμως και στο ύψος των περιστάσεων ορισμένες κρατικές υπηρεσίες.

Ο Οτσαλάν δήλωνε ότι ήθελε κρησφύγετο, μέρος ήσυχης και ανενόχλητης παραμονής. Αυτό θέλαμε για λόγους ανθρωπιστικούς να προσφέρουμε. Δεν μπορούσαμε και δεν θέλαμε να του προσφέρουμε στρατηγείο, «κέντρο πολιτικών δραστηριοτήτων». Του το ξεκαθαρίσαμε. Συμφώνησε με μας. Όμως συμπεριφέρθηκε κατά τρόπο αντίθετο. Δεν χρησιμοποιείς παράνομα τηλέφωνα δεν δέχεσαι πολιτικούς φίλους, δεν βλέπεις δικηγόρους, δεν κάνεις το κρησφύγετο κέντρο δημόσιας δραστηριότητας. Αν το κάνεις, σε ελάχιστα λεπτά παύουν να είναι ασφαλή. Αυτό δυστυχώς και έγινε. Βλέποντας την εξέλιξη, ο Οτσαλάν αποφάσισε να διαχειρισθεί ο ίδιος τα θέματά του. Προτίμησε τη συνεννόηση με τις κενυατικές αρχές και την αναχώρησή του για την Ολλανδία όπως του υποσχέθηκαν ανειλικρινώς. Ο Έλληνας πρέσβης του συνέστησε μέχρι την τελευταία στιγμή να ακολουθήσει τις προτάσεις που του έγιναν από την Ελλάδα.

Η υπόθεση Οτσαλάν όπως στήθηκε, εξελίχθηκε και κατέληξε, είναι μια υπόθεση όπου καταλυτικά αρνητικό ρόλο έπαιξαν ορισμένοι παράγοντες της ΕΥΠ σε συνεργασία με μη υπηρεσιακούς παράγοντες. Όλα αυτά σε σημείο, ώστε να θέτουν κάποιιο το ερώτημα, εάν υπήρχε σχεδιασμός για να τρωθεί η κυβερνητική πολιτική και να προκληθεί κυβερνητική κρίση. Η διοίκηση της ΕΥΠ δεν αποδείχθηκε ικανή να ελέγξει τη κατάσταση.

αγωνιζόμενου λαού και βεβαίως του κουρδικού λαού. Η δήλωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πετύχαμε στο τελευταίο Συμβούλιο Υπουργών και η θέση που υιοθέτησε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο αποτελούν ένα και μόνο δείγμα των καρπών που δίνουν οι πρωτοβουλίες μας. Θα τις συνεχίσουμε.

Γιατί η Ελλάδα είναι μια δημοκρατική χώρα. Μια χώρα που το σύστημα αξιών της στηρίζεται στον ανθρωπισμό, ατομικά δικαιώματα, ^{αυ}κοινωνική δικαιοσύνη, ^{αυ}έλευθερία έκφρασης και λόγου. Στα πλαίσια αυτά ο καθένας μπορεί να διατυπώνει την άποψη που επιθυμεί. Δεν μπορεί όμως να συκοφαντεί και να σπιλώνει. Και η συνεργάτις του Οτσαλάν έκανε ακριβώς αυτό. ~~Υιοθέτησε τις πλείον αισχύρες συκοφαντίας της τουρκικής προέλευσής.~~ Στράφηκε ενάντια στο λαό, στη χώρα και στην κυβέρνηση, που τόσο γενναιόδωρα αλλά και με τόσους κινδύνους και κόστος προσέφεραν φιλοξενία και συμπαράσταση στον Κουρδικό λαό. Διατύπωσε ασύστολους ισχυρισμούς που προσβάλλουν την ιστορία, το ήθος και τον πατριωτισμό της χώρας αυτής, που προσβάλλουν τη δημοκρατική ευαισθησία του κάθε Έλληνα.

Όχι, κύριοι, τον πατριωτισμό, ^{το}ήθος και ^{των}ἀκεραιότητα του Έλληνα πρωθυπουργού, των υπουργών, του πολιτικού κόσμου δεν θα κρίνει με ασύστολες συκοφαντίες τουρκικής προέλευσης η συνεργάτις του κ.Οτσαλάν. Θα κρίνουν οι Έλληνες. Και οι Έλληνες διαθέτουν και κρίση και εμπειρία και βεβαίως γνωρίζουν τί σημαίνει αγνωμοσύνη...

Εκφράζω όμως τη βαθειά μου θλίψη, γιατί βρέθηκαν Έλληνες πολιτικοί που χάριν μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων αποδέχθηκαν τις συκοφαντίες αυτές. Αυτό δεν είναι αντιπολίτευση. Αυτό είναι ξεπεσμός. Και θέλω να συγχαρώ και από το βήμα αυτό τον Μίκη Θεοδωράκη που για μια ακόμη φορά σήκωσε το ανάστημά του και με